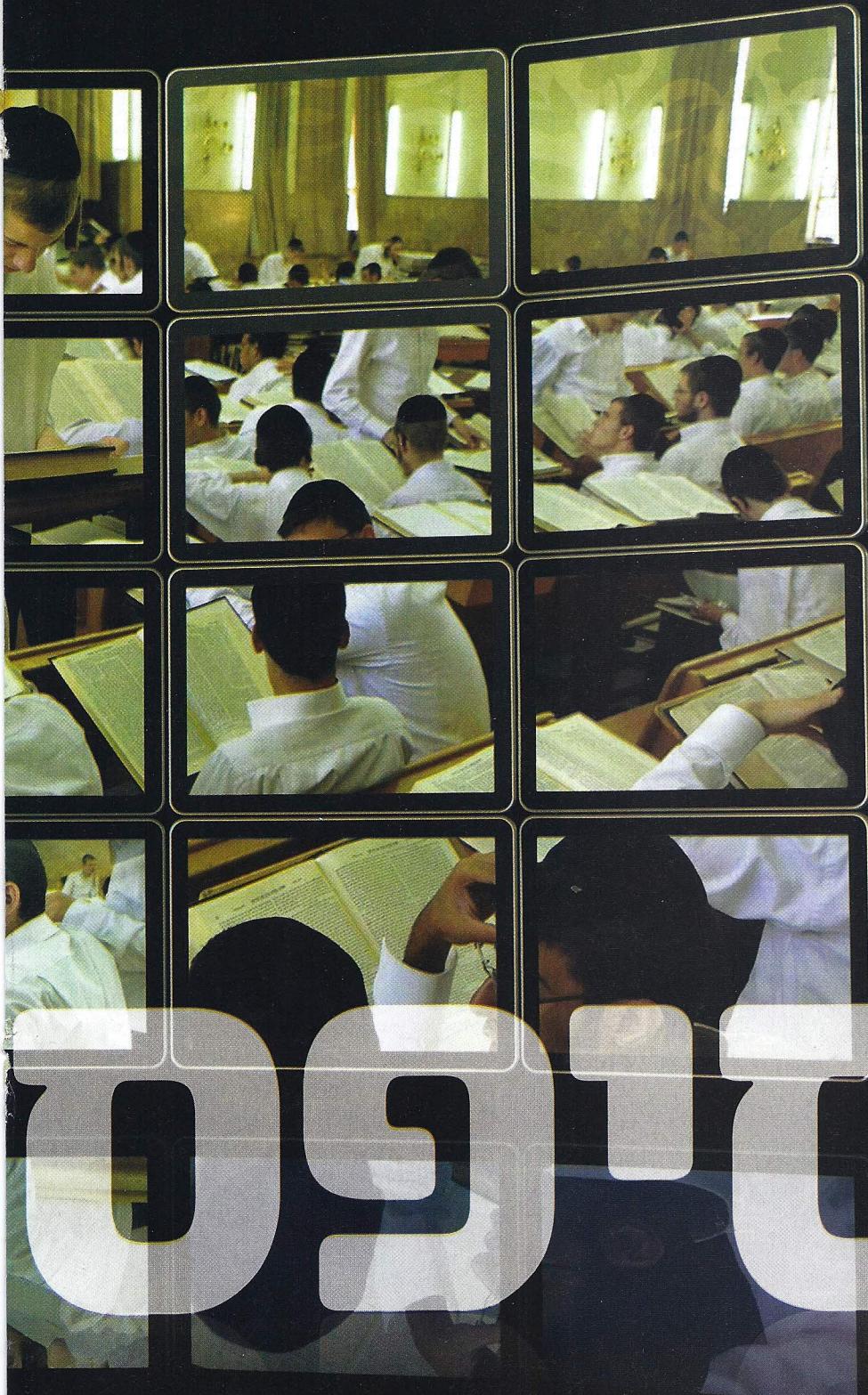
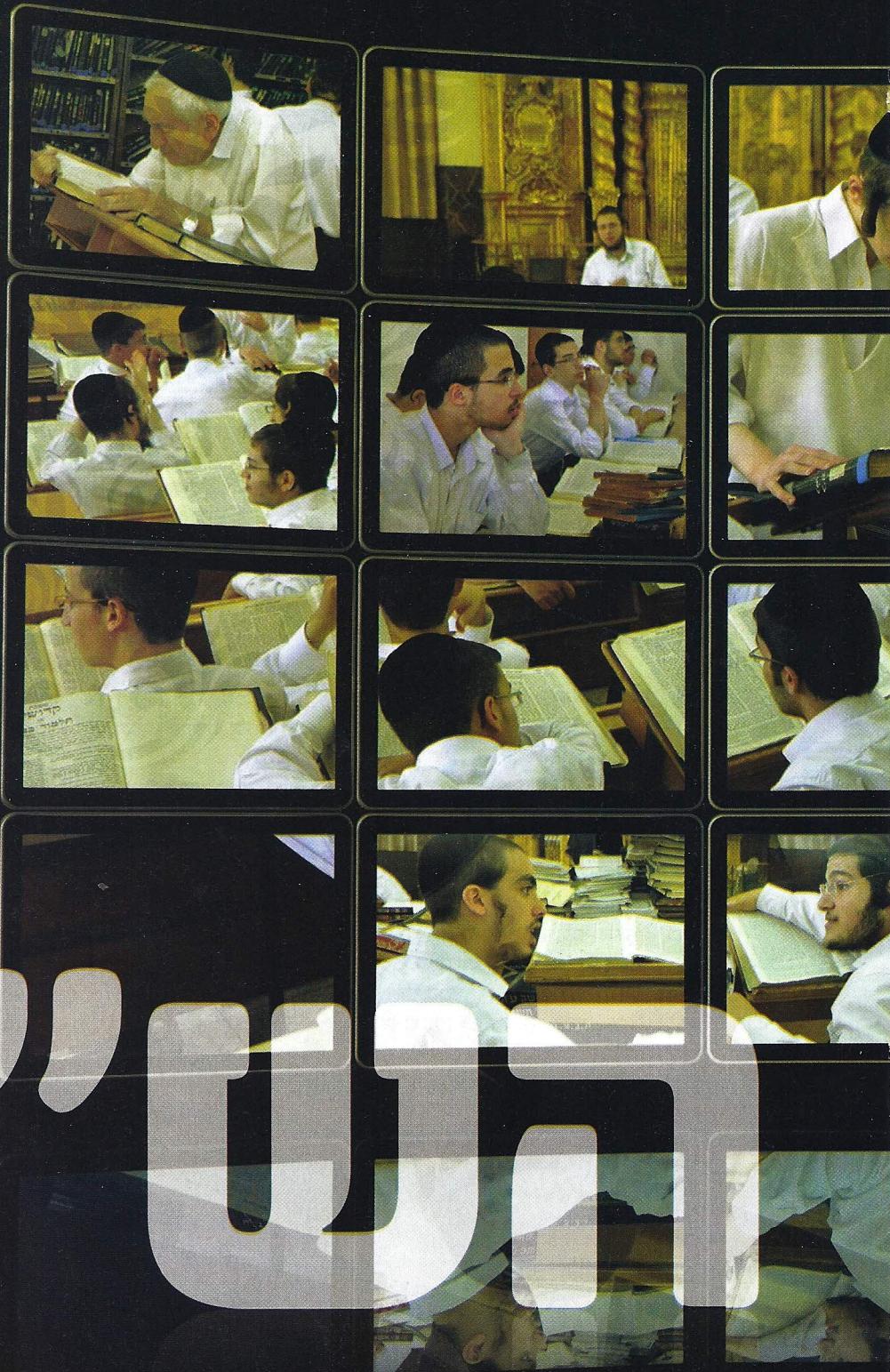

הוא היה הסטודנט המצחטיין ביותר באוניברסיטה היוקרתית, ועכשו הרוב בחר ישיבה דהוי ואברך בינווי הסובל מליקות ראייה בלתי מאובחנת, מוחזר הש"ס הקודם והיום הוא מסיים אותו כאברך | וסיפור נוסף על פעמים(!) | בכל סיפורו שכזה, מרכיבה האישה את הפסיפס לתמונה

ד"ר משה פרקל זוכה לראות שלושה דורות של מסיימי ש"ס | שמואל היה
ובכל זאת זכה לסיום את הש"ס | מוטי היה בן ארבע עשרה בסיום
הרשי, בחור מדהים שהביא כנדינה לאירוסין את סיום ש"ס כפול שלוש
השלמה | החלק שלו והחלק שלא שווים יותר משולם

טנדייס

כ

שכלום מדרדרים אחריה ופותחים מחדש
בעמוד הראשון, הן ממשיכות לעמוד בשקט
בין הצללים.

פסיפס, אתן בודאי יודעת, הוא תוצר
יפהפה של המון חלקים מושקעים. אם הרכבות פעם לפחות
בעצמכן, אתן מכירות ללא ספק בערך הגדל שיש לכל חלק
קטן ממנה.

הפסיפס הגדל והיפה בעולם מורכב מאלפי התלמידים.
נדשות יותר משבע שנים כדי להרכיב אותה, והוא מיועד
לשני משתתפים. לצד חלקי הלימוד והפלפול, מושובצים
חלקים קרי ערך של תמכה וטיפוח. יחד, הם יוצרים את
תמונת הש"ס המרהיבת.

הוא לומד, הוא לא מוותר על אף יום אחד, והוא מתחיל בכל
יום דף חדש, הוא איש גדול - והוא תומכת, היא לא מותרת
על אף יום אחד, היא ממשיכה בכל יום לעודד מחדש, היא
האישה הגדולה שמאחוריו.

אבא, בן, נס

החלק שלו

הילד שננו-רוזל הכירה, התחיל את חייו בצורה הכי
אמריקנית שיש: המסלול הויגל של בית ספר אורי, בייסבול
עם החברים אחורי צהרים, צ'פס וקטשופ.

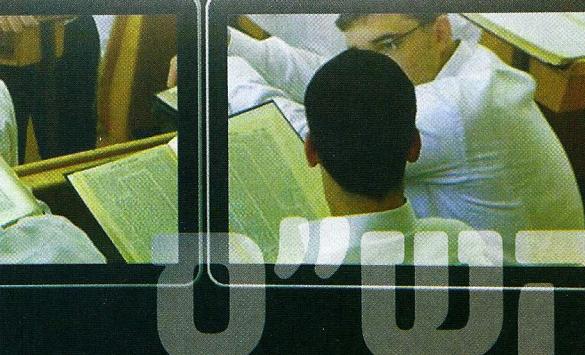
לנו-רוזל, פרבר קטן של ניו-יורק סיטי, לא היה הרבה יותר
מה להציגו למשה פרקל. אבל אימתו שלו כן רצתה שבילו
יתו, ובגיל שלוש עשרה הוא התחיל ללמידה בישיבת "חץ
חיים". הגיע עם החברים היישובים היה קצ'ר: קצת אחר כך
נסגרה הישיבה, וישיבה קרוובה אחרת לא הייתה. אבל אף על
פי שהמגע היה קצר, הוא היה מגע עמוק, ומשמעותו לויתה
את הנער הצער לבב היין.

אחר כך הגיעו הלימודים בהי-סקול, והתהנה הבאה
בקרוניקה הידועה מראש העיר אמריקני מצאה אותו
באוניברסיטת ברנדייז.

משה היה סטודנט מבrik. בראנדייז היפה מהר מאוד
להיות קטנה למדותי האינטלקטואליות. האוניברסיטה
הקטנה נאלצה לזרע עליו לטובת MIT, אחד המוסדות
הקדמיים היוקרתיים ביותר בארצות הברית ללמידה
כימיה, ביולוגיה ופיזיקה.

"אבל אז קרה דבר מעניין, מואוד מעניין", מספר משה. "היו
הרבה סטודנטים יהודים באוניברסיטה. חלק מהם הגיעו
מרקע ישיבתי, ואחרים - כמווני - הגיעו כמעט ולא רקו
תורני. התהילך שהתollow היה מדהים: ברוב המקדים, יכולנו
למצא את תלמידי הישיבות התקינות החדשניים
אחרי הגעתם לקליפורניה, כשהם כבר אינם מקפידים על
שמירת שכת ועל כשרות.

דווקא האחרים, שברזומה שלהם נרשמה היכרות קليلת
בלבד עם התורה ומצוותיה - גילו לפטע את עולם הלימוד
התורני העשוי. הם החעינו, למדו והוקסמו. רבים מהם
הפכו לבעלי חשיבות ולתלמידי חכמים".

ערכנו מסיבה. לא תמיד יכולנו להרשות לעצמנו סיום רציני, אבל תמיד חגנו. חילקו לילדי גלידה, קוקה קולה, לפחות משחו - והילדים כולם ידעו איזו מסכת אבא סיים ואיזו הוא עומד להתחילה.

"ילד שלי שמיים עכשו את הש"ס אנחנו קוראים 'רבי' מאז שהוא היה בן שנה וחצי", צוחקת ברברה. "כבר אז, בגיל כל כך צער, הוא ידע בכל שבוע מהי פרשת השבוע ומה כתוב בפרשא, הוא הכריר את שמות המסכותות. הוא אהב ללמידה!"

אם אתם שואלים אותי, אחרי ישיחת עם ההורים - אין זה שום פלא. האבת התורה המוחשית שלהם זיכתה אותם לנחת המיוודת הזה: שלושה דורות של טמיינימן השנה ייחידי את הש"ס.

"נחתה הוא היה בזוכותה", בטוח משה, "לא בזוכותי. גם הלימוד שלו היה בזוכותה. היא זו שהייתה שם תמיד בשביבי, לאורך כל הדרך. היא זו שאמרה לי: תלמד. היא לא שוכנת

משפחת פרקל עלתה ארץ והשתקעה בירושלים, שם היא מתגוררת עד היום.

מכל מקום לכל מקום, הגمرا הולכת אתם. כבר שנים וחמש שנים, מדי יום, מוסר ר' משה שיעורים בדף היום. במלוך השנים הללו הספיק הילד מנו-רושל לסים את הש"ס שש פעמים. כיום, תוכלו למצואו פותח את יומו בחמש ורבע לפנות בוקר, במסירת שיעור בדף היום. לקבוצת אנשים עובדים - ופעם נוספת, תמצאו אותו בחמש וחצי אחר הצהרים בשיעור הנוסף שהוא מוסר לבני.

השנה הוא שוב סוג מעגל של לימוד, אבל הפעם הוא לא בלבד. עם מעגל הש"ס של ר' משה, נסגרים נספחים ומctrופים לשירות דורות לא רגילה: בנו הצעיר בן העשרים וארבע, ונכדו הבכור בן העשרים ושלוש, מסיימים את הש"ס אותו יחד.

החלק שלא

עם ברברה פרקל נחמוד לשוחח, אבל קשה, ובעצם בלתי אפשרי, לקבל ממנה סקופים. מבחינה, הדף הינו והוא מציאות טבעית, כמו כל מציאות קיימת אחרת, שאין הרבה מה לשמע עליה.

אם היו ימים יתירה? אם זכוות לה חוותות מأتגרות? מה זה אמת אומרת?", היא אומרת, "זה כל החיים שלנו. זו המציאות שאותה אנחנו מכירים".

השבוע, למשל, היא אירה קרובה לארבעים מבני המשפחה לארוחות ערב, "וכולים ידעו שלא מתחילה לפני שאבא חוזר מהשייעור. מה זה אמת אומרת? זה מון מאלי".

ישיחת קצר יותר מעמיקה, מגלה שהמוכר מאלו של ברברה הוא לא המוכר מאלו של כל אחת אחרת. " אנחנו פשוט מתכוונים את החים לפני השיעורים. אם יוצאים לטיפיל, למשל, אנחנו חוזרים לפני חמש וחצי כדי שםשה יגיע לשיעור בזמן. לנופש של כמה ימים אנחנו כמעט לא יוצאים, שבוגר השיעורים". כשהילדים היי קטנים, ברברה תמיד התמודדה אתם לבדה בשעות אחר הצהרים - הזמן המורכב ביותר בסדר היום המשפחת, ומשה מסר אז את השיעור היום.

הקימה המוקדמת של משה בבוקר מעירה גם את ברברה, ואפילו נסיעות לחותנות של הנכדים מתוכננות בהתאם לשיעור.

או מה? מבחינה, והיא אומרת את זה במלוא התמימות והכנות, אין כאן שום יותר. "מעולם לא הרגשנו שאנו מوطרים על משה. השיעור של אבא הוא מושג של המשפחה היה ונושמת".

מגיל צעיר מאוד היו הילדים שותפים ללימוד ולאהבה. גם בתקופות שלא היה כסף", מספרת ברברה, "בכל סיום מסכת

חלום, אכזבה, התגשות

החלק שלא

המילה הנכונה ביותר להגדיר בה את שמואל (שם בדי) הייתה: בניוני. תלמיד כל התלמידים, שמניע לתפקיד בבוקר בערך בזמן, שומר فهو או יותר על זמני הסדרים בישיבה, די משתדל ללמוד ומגיע לתוצאותBINONIOT.

אף לא אחד מהছוטות החינוכי, מהמשפחה או מהחברים חשב שהאפוריות הזה היא לא אובייקטיבית, אלא פשוט תוצאה של בעיית ראייה שמננה סבל הנער. אפילו שמואל בעצמו לא ידע להגדיר את הבעיה שלו, או להבין שיש לו

איך מטפלים ב- "פערונות מוקדמות"?

השבוע במדור פורום – **פרופ' צבי שלזינגר, מנהל מכון הלב**
במרכז הרפואי מעיני הישועה, מסביר מהן ואיך מטפלים בהן.

"אני מותודה", אומרת תמר, "מעולם לא הייתה אישת טוביה מד". המידות של זוקוק לעיבוד רציני, כשהענינים התבגרו, פחות או יותר, והבנת יששאיפות של בחוקות מעולם המושגים של שמואל - לא הצלחתו שלא להפgin את המריות וחוסר הנחת. לשחו של בעלי י"א אמר, שהוא ספה אוטם בדורמיה.

"אם לא של שמואל המשיפה לדבר אנתן על יציאה לעובדה. היו לה גם הצעות קונקרטיות: החל במלמד בתלמוד תורה ועד מדריך התעמלות בשיטת פאולה. היא הייתה קוראת בשביבנו מודעות 'דרושים' ומידעת אונתנו בנסיבות רלוונטיות, לשיטה. היא לא ממש הבינה זאת. כבר היה לעולמים רבי יוחנן הסנדל ורבינו הושע הקצב ורבינו יוסל החיט - והם כולם עבדו, נכון?

היא אישת ואם טוביה, אל תביני אותה לא נכון, אבל אלו התפיסות שהיאגדלה על בריכיה. לזכותה י"א אמר, שהוא לא מודעת לקושי הגדול בשימירה על צבון תורני בבית השaab ויצא לעובד."

תמר לא ויתרה על החלום, אבל גם לא חשבה שהחסים שלhem עומדים להשתנות באופן קיצוני. מה היא כן עשתה? התפללה, בדיקות רבה. בכל הדלקת נרות שבת היא בקישה בנוסח שתיקין החזון איש, ששםaira את עני בעלה. "... ותהפק את לבבו לאהבה וליראה שمرק ולשקוד בתורתך הקדושה. וטיר מ לפני כל הסיבות המונעות אותו משקידת תורתך הקדושה, וכfin את כל הסיבות המביאות לתורתך הקדושה..."

שמואל השתלב, בinityים, בכלל. הוא למד את הסדרים, די שמר על הזמנים וננהנה בעיריה מהויריה החברתית. תמר חששה שהלימוד הוא רק תוצאה של הלחץ שלו. אבל כאן הגיע תור התפנית הראשונה מאלו שהבטחנו להם.

"חלפו כמה שנים, שבמהלכן עברנו לגור בעיר אחרת. בשנים האלה למדתי להעריך צדדים מיוחדים מאוד באישיותו של בעלי, והשלוב של חסור האונים עם הריגל עשו את שלהם. קיבלתי אותו כמו שהוא והרפתי מוהלץ. שינוי מקום המגורים היה מבורך. שמואל מצא קהילה תוססת והטרוגנית, שיש בה מגוון גילים, והאוירה הדינמית שלה מצאה חן בעניין. כאן, בקהילה זו, הוא התיעד עם אדם המבורג ממנו הרבהה."

וז הייתה תחילתה של דרך חדשה. הידיד המבוגר של שמואל מסר שיעור בדף היום, וביום מן הימים הידידות עשתה את שלה ושמואל החליט להצטרף לשיעור. במקביל, הידיד האיר את עניין, תרתי משמע, שאולי יש לו בעית ראייה כלשהי וכדי לו לגשת לטיפול. מכאן והלאה, החלקים של שמואל ותמר מושלבים זה זה.

שמואל נשבה בקסם הלימוד, והקבוצה הקטנה עם הלימוד בוגרמא מובארת בעלת אותיות גדולות הפכו את הלימוד לחוויתי עוד יותר.

בכל בעיה. התווית שהוצמדה לו נראה דה תואמת את מדתו.

איש לא צפה לו גדלות, סוג של בעית ראייה פנימית קולקטיבית. איש בסביבתו המשפחתי לא היה מתריד גדול או לדין יצא דוף, ושאלת השתלב בטבעיות בركע המשפחתי.

סיפור החיים של שמואל, שהתחילה כפורה וגועה בעלת דמיות טוטוחות - עבר מזו כמה תפניות מפתיעות, ובקין זהה הוא הגיע לאחת מנוקדות השיא שלו: שמואל סיים את הש"ס במסגרת לימוד הדף היומי. ואם אתם תוחים, ובצדק, אף הפתיחה העילית בזורה כל כך דרמתית, נוצר לחזור אל אותם ימי בראשית של אחר נישואיו.

החלק שלא

כמו לכל נערה בתקופת השידוכים, גם לתרם היו חלומות. החלום הכى גדול שלא היה לזכותם בית של תורה. ולא היה חלום שנوعד כדי להתעורר מהם בפגש הראשון עם החיים המציאוטים - זו הייתה שאיפה עמוקה מאוד ואמיתית מאוד.

"היה ברור לי שאנשא לבן תורה", מספרת תמר, "וכשהציגו

"בערב הסיום התקשרה אליו חמוטי, נרגשת מאוד. היא אמרה לי כמה היא מעריכה אותה, וכמה היא מודעת לחיל הגדל שלי בעניין. הייתה בוכה, אבל גם מושרת מאוד. זכינו להגין למה שאיש לא חלם עליון, ואילו חמוטי יודעת להעיר את גודל החכיה"

לי את שמואל, הבירורים העלו תוכאות מרשים מאוד. לא שמענו מאיש על הפן התורני הבינוי שלו, ואנחנו נפגשנו, התארסנו ונישאנו. כך התחילו הספרוק הקלאס של הארכית המואכזבת".

אתם מכירים את הספרוק: מתחילה ב"כמו רבי עקיבא", עובר להתייחס מסווג "כל מואחר אתה קם? תאהר לכלול!" ממשיך בהכרה באמת של "אבל ספרו שאתה מותמיד" ונגמר באכבה עמוקה.

זהו, שאל תמר זה לא נגמר באכבה. האכבה הייתה שם, בגודל, אבל תמר סירבה לרשום אחריה את המילה החותמת: סוף.

"היה לי מאוד מאוד קשה", היא מודעה. "הריגשתי שהוננו אותנו. לא ספרו לי את האמת. אני נזכرت במווצאי אחת השבתות, סמוך לחתונה, כשהתארחנו אצל הוורי של שמואל. ישבנו עם ההורים לפטפוט משפחתי רגוע, תוך כדי אריזות המזוודות, והם שאלו אם שמואל רוצה לצאת לעבוד כמשהו, לפחות בוכקה, כי הוא עדין לא השתלב בכלל.

אני, תמיימה וצעירה שכמוני, ממש נזעקה? לעובדו? שמואל? מה פתאים? שבתו בבית השם כל ימי חייו... את ידעת, כל הנסיבות הצעירות...

מגבהה. מתי מוסיפים את לימוד הדף הימי? בין הסדרים. בזמני הארוחות או המנוחה, הוסיף מוטי מיזומתו שעת לימוד נוספת.

"הוא לא זכר שההתמדה הוא הקשתה עליו", מספרת אשתו, יוכבד. "הוא ידע לקרוא מה הוא הולך ומהי משמעות ההחלטה שלו, ועשה זאת זה בשמה ובחתלהות". את פירות העמל הוא זוכה לקטוף עכשווי, כששבע שנות לימוד מצטרפות והופכות לסייע עצום של סיום.

החלקים שלתן
שום פרי לא צומח על קרקע ריקה. הוא זוקק לשורשים, לגזע יציב שיישא אותו ולטיפוח מתמיד של השקיה והזונה. אהבת התורה של מוטי זכתה לטיפוח מושך במיוחד. יוכבד, אמן, למדה להכיר את האזל רך שנרובו כבר היה מורכב, אבל היא שמעה ממוות לא מעט על היד האובת שתמכה וטיפה, השתקה והשקייה. אםא שלו עודדה אותו בכל דרך.

"אם בערבי פסחים, כשמי היה כמעט היחיד בשיטה שיכול היה להושיט יד מס' יותה - היא יותה על עזרתו לטובות הלימוד. התהענוגות, העידוד והאמון, נתנו לו את הכוח להחמיר הלאה".

הם נישאו לפני שנתיים, יוכבד גילהה שלדף היום יש השפעה לא מעטה על חייו היומיומיים של זוג צער. "כשכל החברים שלו包括 הלכו הביתה באחת בצהרים, והוא נשאר ללמוד עד שתיים. היו ערבי שבתות וחגים, היו ימים לחוצים ועמוסים, והיה הלימוד הקבוע והלא מתאפשר. רצים יצא? צריים נסוע? שום דבר לא יכול להיעשות בלי התחשבות בשעת הלימוד הקבועה".

אמנם בהתחלה היה קצת קשה, אבל מהר מאוד נמוג הקשיי ונשאר הסיפוק.

"ששהרגלי, הפך הלימוד להיות פשוט חלק מהחיים. לכל אחד ישנה מציאות החיים שלו - לנו הייתה מציאות החיים היפה זו".

יוכבל לא מרגישה שהיא עשתה הרבה כדי למען הלימוד. "קיבלת את המתנה הזה לנישואין", היא מחייכת, "לא הייתי צריכה לעשותו ממשו בשביבה, רק לשמר אותו".
זו, בדיקות, הגדלות. לדעת לשמר את המתנה ולא לפגוט בה, ליהנות מיפוייה ולהעיצים את זהרה. יוכבל זכתה להציג עם מוטי את היום הגדול הזה, שבו סיים האברך הצער את לימודי הש"ס כולם. "כל המשפחה המורחבת הגיעה לסיום. כולם היו שותפים להישג. היה כל כך מיוחד לראות את ההתרוגשות של כולם", מספרת יוכבל.

אולי יש נשים שחושנות מהאפשרות שהבעל יתחייב בהתחייבויות יומיומיות וארכות טוחש שכו. לiocבל יש בשביב עצה: "אני ממליצה לכל אישה ללקט לראות את מעמדי סיום הש"ס. לראות את העוצמה, את ההתלהבות, את הרוממות המיחודה. הלכת לראות את סיום הש"ס גדול הדйти נרגשת לדעת שלבעל יש חלק בדבר העצום הזה. אני

"אני יודעת שיש מי שմבקר את הגמרות המבווארות", אומרת תמרה, "אבל בשביל בעל, ובעית הראייה, היו האותיות הגדלות הצלחה של ממש, וגם צורת הדף תרמה לחشك שלו ולהאהבת הלימוד עליו".
חלפו כמה חודשים של לימוד פורה. שמאול, שבקש להדק את הקצב, החל למדוד בהתמדה חמישה-שישה דפי גمرا ליום.

לא תמיד היה הכל זהה. כמו לכל אחד, אולי יותר מכל אחד, היו גם לשמוآل ימים קשים יותר. טרדות קומיות, מחלת קצהה ושיבושים בלתי צפויים של השוגה, אילו אותו לפעמים להיעדר מאותה שעה קסומה של לימוד יומי. אטם חושבים כמה שהטריד את האברך הצער הצעיר הצעיר הצעיר הצעיר המוחלה? תמר מספרת שלא רך, ואפילו לא בעיר: "העצוב הכى גדול שלו נבע מהעובדת שהוא נעדר מהשיעור האהוב!"
כן, זה אותו בחור ישיבה בינוין ורוחוק מלימוד. הקשיים, והו לא מעטים כללה, האטו קצת את הקצב של שמאול – אבל לרגע הם לא יכולים את השאיפה. תוך שלוש שנים, הם זכו: הוא סיים את הש"ס!
לא רק שמואל ומתוך חגנו – יחד איתם השתתפה בשמחה ובהתרגשות כל המשפחה המורחבת. "בערב הסיום התקשרה אליו חמותי, נרגשת מואוד. היא אמרה לי כמה היא מעריכה אותה, וכמה היא מודעת לחילק הגדל של בעניין. הייתה נבוכה, אבל גם מושרת מואוד. זיכינו להגיא למה שאיש לא חלם עליי, ואפילו חמותי יודעת להעירך את גודל הדביה".

נער, אברך, מתמיד

החלק שלו

בקיץ זהה הוא סיים את הש"ס, וזה ללא ספק סיפור מיוחד מוערך. אבל הוא רק בן עשרים ואחת, מה שהופך את הסיפור שלו למיוחד עוד יותר.

מושטי היה בן ארבע עשרה כשהסתיים המוחזר הקודם של הדף היומי. בני גילו היו עסוקים במה שאמר החבר בחדר האוכל ואיזו מיטה הם מעדיפים בחדר הפנימייה – אבל למוטי, הנער הצער, תלמיד הישיבה הקטנה, היו חלומות הרבה יותר גדולים.

היתה אז התרגשות ציבורית גדולה סביב סיום הש"ס, כמו התרגשות שחוינו כולם רך עכשווי, והיא נגעה לבבו של בן הארבע עשרה והלהיבת גם אותו. הנערם ליבו את ההתלהבות והפכו אותה להחלטה אמיצה: הוא מתחיל ללמידה את הדף היומי.

בשביל כל אחד החלטה כזו היא משמעותית, ובשביל נער – כמעט ילד – היא גודלה עוד יותר. מעבר להתחייבויות הקבועה וההתמדה הבלתי פossible שהיא דורשת, מדובר בבחור ישיבה שמחויב לסדרים ולהומר הלימודים המוכתב

על חשבון עשויה לשם שמיים; ענין של סולם ערכיים יציב ומפוכה.

הсловם זהה הכתיב לוגם, למשל, להציג את העוזרה לחברים באחד החלבים הגבוהים. היו הרבה מאוד מוד בחורום שביקשו ממנו עוזרה בלימוד, קצת הכוונה או הסבר. "הרשי לא למד עם חברים סדרים שלמים או שיעות ארכוכות", מספרת אימה שלו, "אבל העובדה שהוא רצה להתמיד בלימוד לא סתרה את העובדה שהוא רצה לעזוז, וכשישוב בין הרצונות הוא הקדיש בכל סדר כמה דקות לדוקוט ללימוד עם מישחו שנזקק לכך, והוא רבים אלה".

אלול ראשון בישיבה הגדולה. זה היה הזמן, בו הцентрפו אליו שיעות לימוד לציון דרך זוהר: הבוחר הצער סיים את הש"ס בפעם הראשונה.

בישיבה אמרו כולם: חייבים לעורך סיום גדול.izia מתמיד, היאה כבוי.

הוא אמר: סיום? עדין לא. הלימוד עוד לא 'מנוח'. רוגאלען ולחיים לבני החבורה הספיקו לו בהחלט כדי לציון את יומ שמחתו, וחשוב יותר: פתיחה מחודשת של הגמרא. כך, מבחינתו, חוגגים את הסיום באמות.

היה להרשי תאריך יעד לכיבוש המטרה החדשה: שנתיים. בעוד שנתיים, הוא צרך לסיים שוב את לימודי הש"ס, אבל הפעם מותך עיון מוגבר וקנית הידע בצורה הרבה יותר יסודית.

"מפעל חיים", כך מגדרה אימו את המטרה זו. "זו הייתה בעבודת פרך, והוא לא עשה לעצמו שם הנחות. הוא רצה להיות בטוח שהוא באמת יודע, וכך נכנס לראש הישיבה וביקש להיבחן אחרי כל סיום מסכת. וכך, באמות, היה: בשקט, בלי צלצלים, הוא למד, סיים, נתק על דלת חזור של ראש הישיבה וביקש לדעת متى יהיה נוח שהוא יבוא להיבחן. היציננס שלו היו מצוינים, הוא באמות ידע".

זו הייתה זירת קרב שקטה אבל עיינשת. כמעט שנתיים של عمل ויעש חלפו, והמטרה הושגה: הש"ס היה בידיו. בראשו. בלבו.

בישיבה אמרו: חייבים לעורך סיום ענק. המון מוזמנים. שכולים ישתתפו.

הוא אמר: סיום ענק? ממש לא. למדתי לשם שמיים. ראש הישיבה סבר: יש מקום לאירוע גдол, כדי לתת דוגמה לעובד השם אמיית.

אבל הוא כיבד את רצון תלמידיו. אירוע צונע ביבתו הפרטני, בהשתתפות ראש הישיבה ומספר מצומצם של חברים, סימל את כיבוש המעוות. באותה מידה, הוא סימן את ההסתערות המהודשת על המטרה החדשה: הש"ס כלו בפעם השלישייה, כנדונה לאירועי המתהילם להסתמן באופק הגיל.

אתם יכולים לנחש את הניחוש הנכון היחיד: הוא עשה זאת. שאפטן ללא פשרות, כבר אמרנו.

חוושבת שלו הייתה יודעת מראש כמה שזה נפלא, היה לי קל יותר בתקופה הראשונה".

ומה עכשו? מוטי מתחילה מחדש, ויוכבד - כמובן - לצדו. שותפים להשלמת פסיפס חדש.

חלום, רצון, מציאות

החלק שלו

הרשי לא ויה המקום הראשון בהתמדה. הוא היה, אפשר לומר, עשר המקומות הראשונים בלבד. כולם נשארו רחוק, מאחוריו. ההתמדה הנדירה זו לא התחלת בשנות הישיבה, היא הייתה שם הרבה קודם: יוקדת, שאפטנית, חסרת פשרות.

אימה שלו זכרת אותו כפעוט סקרן עם עיניים חוררות. "הרשי היה ילד רגילונגונומלי", היא משוחרת, "אבל מה שהוא מיוחד בו תמיד הייתה אהבת הדעת שלו. הוא היה שאפטן מיוחד בצוורה נדירה. אפשר לומר, שמאגיל קטן הוא כבר סימן את המטרה". והוא סימן אותה גבוהה מאוד, ייעדו על כל השנים שייכאו.

יכול להיות שבבית אחר עם דגשים אחרים, הוא היה גדול לאדם משכילים ורחב אופקים – אבל הבית המשמעותי שבו הוא צמח הפקותו לא רק לבעל אופקים ורחבים, אלא בעיקר לבעל עומק וגובה נדרים. ההורים, שניהם, אמנים וudos. הבית שלהם לא מציג מודל של בית אברכי, אבל זה נכון רק להגדירה החיצונית. מבפנים, במקום בו לא ממלאים את שורת העיסוק אלא בוחנים שאיפות וערבים, זה היה בית אמיתי של תורה.

"בבית שלנו יש אויריה של הערכה לתרבות", מספרת האם. "מי שלומד – מקבל את המקום הראשון. כל התקדמות של הילדים בלמידה הייתה שמחה גדולה. כל מבחון היה סימן דרך משמעותית, כל תוספת דף – אירוע. זה היה סולם העדיפויות שהתאמצנו להציג בבית".

המאמצים הללו, בעלי ספק, נשוא פרי. ועודiah פרי. הילד הקטן ושאייפותיו הגדלותו הילכו, עם השנהים, וצמחו עוד. לישיבה הקטנה הוא הגיע מפוקד-מטרה. סדר היום שלogn, של הנער בן השלוש-עשרה, היה מסודר לפי מטרות, והמטרות הללו הקיפו את כל תחום הלימוד: מוסר, הלוות, אפילו נ"ך ומשניות.

תרשו לנו רגע לנפץ את המיתוס: הוא לא היה הבוחר המבריק שאתם מודמים. יכול להיות, שבמבחן איי-קיי היינו אחרים עוקפים אותו. אבל הוא היה המתמיד, דגש על ה-ה. תחשבו על סדר היום שלו, של בן העשרה העזיר: ארווחת בוקר בת חמיש דקות. בצהרים מספיקות עשר דקות לניטילת ידיים, منها עיקרית ושניה. ארווחת ערבע? עוד חמיש דקות מסדר היום. לא יותר. מנוחה? מה פתאות? צריך ללמוד!

בני הארווחות האל, אגב, לא כוללות את ברכת המזון שלאחריהם. צרך ללמידה, כמובן, אבל לא על חשבון מצוות אחרים! הברכות נאמרו באטיות מיוחדת. הלימוד לא הגיע

פסיפס אש"

החוים בפריפריה שלווים. אין תחרות, אין מסעות קניות מיותרים, מי שמע על מותגים, "הקס' משמש אותם למטרת הראשונית שלהם: לחיות", אימא שלו היא החמות גאה מאד. היא מספרת על כלתה בהחטפות אمتית: "הבית שלהם מרוחט ב비וזט ד'-שניה. היא לבושה בפשטות. החוים שלהם כל כך צניעים: לחם, לבן, תנאי הסף של הקיום ולא יותר".

זה לא אומר שהוא לא היה רוצה בית יפה יותר או חווים קלים יותר. אבל למה לש凱ע את הקס' בספה? גם אם, נניח, הם יכולים להרשות לעצם את ההוצאה הוו עכשיין, הרי צריך לפחות קדימה. אם יגיעו פתאום והוצאות פתאומיות, ולא יהיה סוף – הוא יצרך לחפש עבודה ולעהוב, חלילה, את הגמרא. "היא לא תעשה את זה, האישה הגיבורה הוו. הווייטורם שלה הם מוחלטים: כבר שנים היא לא השתתפה בתוכניות

"ביתה של כלתי הוא בית צנווע של אנשי המסתפקים במועט", מספרת אם החתן דاز, "אבל את האירוסין הם ציינו בסעודת כיד המלך. איך אפשר אחרת? אמר אביה של הכללה, 'הרי אני מכנים לביתי ספר תורה'!"

או צפחה בהצנות, טוילם הם באמת לא צרכים כל עוד הילדים קטנים ולא מבקשים, היא לא קונה לעצמה כמעט כלום.

הוא לומד, ויש לו תוכנית הספקים שיעל-פייה החווים מתנהלים. והיא,-Amichah שכמותה, לא נוננת לעובדות לבלב אלותה: נכנע שקשה לפעמים, והילדים קטנים והעומס גדול – אבל כשהוא רוצה לעזור לה, היא מסרבת בעדינות ובדיוון. אז הכן לך לישן קצת יותר מאוחר, אז מה. אז העגלה נשברה, לא נורא. אז היא מאוד עייפה, מה זה משנה? היא כבר תסתדר. הוא יכול ללמוד.

כי, תבינו, היא לא מומרת על כלום! היא, כבר אמרתי, יודעת להעיך עושר וווקה, והיא עושה לבדוק את מה שהיא רוצה. ומה שהיא רוצה הוא, חייות בבית אמיתי של תורה. בית, שיש בו איקות, יופי ומושמעות לכל דקה ביממה.

היא המרויזה המדולוה. הוא רוצה עוד, גבוה יותר, עמוק יותר – אבל הרצונות האלו שלו היו הופכים לבלח'י אפשריים בעיליל לו לא התמיכה המוחלתת שלו. כשהוא אומר 'שלוי' – שלה, הוא מתכוון לכל מיליה כפושטה".

בישיבה רעשה: הפעם לא מווורים. סיום בסדר גודל ענק. "זה בכלל לא עניין", טועו החברים, "זה בבודה תורה. אתה צריך רק להגיע..."

הוצאות תמן: נכון, אי אפשר להשאר סיום כל כך נכבד בלי חגיון ענק לבודה תורה. ספר תורה חוי מתחלק בהיכל! איך אפשר להעתלם?

הרשי הסכים. הייתה לו ברירה? אבל מעבר להסכם, הוא היה מנתק למורי מההכנות החגיגיות. התורה ולימודה תופסים את כל המקום הפניו בתודעתו, ולא משאים מקום להתעניינות בנושאים אחרים.

אבל, ככל怎么说 הגיעו לאזני הדין מהתכונה הסוערת – הוא נחרד: סעודת ענק! מאות מוזמינים! תזמורות! אורות נוצצים!

אם לא שול זכרת את הסערה שפקדה אותו. "מה לו וכל זה? איזה ענן יש לו באירע כזה? שביל זה הוא למד? הוא נכנס אל הרבי נסער, לשאל אם עליו להסכים מואז ומתמיד. סעודה פסק: סיום כמו שנגעו היהודים לעשות מואז ומתמיד. סעודת כבוד התורה ולא יותר. זו הייתה התבהה שבפילו הקלה אמתית. לא קולות, לא ברקים ולא ערפל שמסתיר את פסגת ההר – רק סעודת חברים בשמה יהודית אמיתית. וכך, באמת, היה: חמיש שעות של דבר תורה ודברים לכבוד התורה, בשר ויין, מאות אורחים, משפחה מלאת נחת ובוחור אחד נרגש מגודל מהזוכה".

הנדינה הגדולה מוכנה; הגיעו עת כלולות. וחודשיים אחריו נחגגה התחליה: המתמיד התארס עם בת תלמיד-חכם, שהוריה התפללו לבדוק לנער הזה. "ביתה של כלתי הוא בית צנווע של אנשים המסתפקים במועט", מספרת אם החתן דاز, "אבל את האירוסין הם ציינו בסעודת כיד המלך. איך אפשר אחרת? אמר אביה של הכללה, 'הרי אני מכנים לביתי ספר תורה'!"

החלק שלא

היא אהובת דברים יפים, יודעת להעיר איכות. אם רק היא יכולה: היא כבר זכתה בהכ-הכ' רוחני, מה שהופך כל רצון אחר לרחוק מוחישג ידייה.

היא ממשיכה להעיר איכות וויפי – רק שהיא חרשה את שדה השאייפות שלה והצמיחה בו איכויות מסווג אחר למורי. בהתמסורת מוחלתת, היא הלכה אדרוי לקצת-הקצתה של הפריפריה, למקומות בו דמי השכירות הם הנמנעים ביויתר, ורכות החיים – בהתאם. קשא למצוא עבודה במקומות והה, על שיעורי האבטלה הגבוהים שלו. אז היא לא עובדת, והוא רק לומד. יש מילגה, והוא מספיקה למים וללחם –ומי צריך יותר.

אין ניתן למנוע טרשת עורקים?

השבוע/mdor פורום - פרופ' מוטי רביד, מנהל רפואי, המרכז הרפואי מעייני הישועה, מיעץ לנוקוט במס' אמצעים למניעת התופעה.

077-20-20-564 | forum@mishpacha.com

יש לך שאלה?